

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 52. Evcharistia Pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](#)

digenis agros suos excolendos commit- Sæcul. XIII.
terent, ut a Decimis pendendis libera- A.C. 1215.
rentur. Hanc ergo fraudem Concilium
damnat. Illud quoque statuitur, ut De- c. 33.
cimæ ante omnes alios census & pen- In aliquib.
siones percipientur, tanquam divini & 32. de decim.
universalis Dominii in res omnes argu-
mentum. Confirmatur Constitutio Mo-
nachorum Cisterciensium, qua, non ob- c. 54. Cum
stantibus eorum privilegiis, decimas a non sit. 33.
grorum, antea huic oneri subjectorum, nuper. 34.
quos in posterum acquirerent, dare ju- eod.
bentur. Atque Concilium hanc regu-
lam ad omnes alios viros Regulares, si-
milibus privilegiis gaudentes, extendit.
Præter alios errores, dicebant Walden- Reiner. c. 5.
les, non esse dandas Decimas.

§. LII.

Eucharistia. Pænitentia.

De Sacramentis Concilium statuit in c. 21.
hunc modum: Omnis utriusque Omnis 12.
fexus Fidelis, postquam ad annos de pænit.
discretionis pervenerit, solus proprio
Sacerdoti omnia peccata sua fideliter
confiteatur, saltem semel in anno, & in-
junctam pœnitentiam adimpleat. Qui-
libet etiam saltem ad Paschale tempus
Eucharistiæ Sacramentum suscipiat, nisi
forte de consilio proprii Sacerdotis, non
sine causa, ad tempus ab ejus perceptio-
ne duxerit abstinendum; alioquin & vi-

Cc 2

vans

Sæcul.XIII. vens ab ingressu Ecclesiæ arceatur, &
A C. 1215. moriens Christiana sepultura careat. Si
 quis vero alieno Sacerdoti sua peccata
 confiteri voluerit, licentiam prius ob-
 tineat a proprio, cum alter ipsum non
 possit solvere vel ligare. Canonem i-
 sto antiquiorem novi nullum, quo Con-
 fessio Sacramentalis statuto universalis
 præcepta fuerit, sed illa Ecclesiæ etate
 eam præscribendi causa errores Albigi-
 sium & Waldensium de Sacramento Po-
 nitentia extiterunt.

Albigenses, se remissionem peccato-
 rum sine Confessione & satisfactione, so-
 la adhibita Cæremonia, quam *Solamen*
Ermegard. appellabant, recipere putabant. Erat
c. 14. vero hic Ritus, manuum impositio, quam
 peragebat aliquis illorum, quos ipsi Pre-
 positos, Episcopos aut Diaconos, atque
 communi quodam nomine ordinatos, dis-
 cebant. Is, lotis primum manibus, &
 libro Evangeliorum singulorum capitii
 imposito, septies *Pater noster*, tumque
 initium Evangelii S. Joannis recitabat.
Rainer.c.5. Ipsi hoc Solamen necessarium ad salu-
 tem credebant, ac ad delenda omnia
 peccata sufficiens, nullius autem robo-
 ris, si ipse manus imponens peccato illi-
 gatus fuisset. Waldenses quoque af-
 firmabant, præstare peccata sua confite-
 ri bono Laico, quam ~~malo~~ Sacerdoti,
 quod

quod iste neutiquam potestatem absol- *Sæcul. XIII.*
vendi, ille vero haberet. *Præterea di-* *A.C. 1215.*
cebant, se per impositionem manum
peccata remittere & Spiritum Sanctum
dare. Ceterum Clerici omnes huic ge-
neri Hæretorum contemtissimi erant.

Sacerdos proprius, de quo in hoc Ca-
none mentio fit, ille ipse sine dubio est, *Cone. Paris.*
de quo Concilium Parisiense, ante annos *c. 12. an. 1212*
tres celebratum, loquitur, videlicet Pa- *v. Math.*
rochus, Alienus autem, alterius Ecclesiæ *Paris. c. 12.*
Parochus aut quicunque alias Sacerdos *an. 1212.*
p. 608.
dicitur. Si viros Regulares Mendican-
tes spectemus, vix tunc in lucem pro-
dierant, eorumque Regulæ necdum pu-
blice erant approbatæ. Tum prosequi-
tur Concilium: Sacerdos sit discretus
& cautus, cum pœnitentiam administrat.
Diligenter inquirat in peccatoris & pec-
catic circumstantias, unde intelligat, quid
consilii pœnitenti suggestere, & cujus-
modi remedium malo adhibere debeat.
Caveat autem omnino, ne verbo vel si-
gno vel alio quovis modo prodat ali-
quatenus peccatorem, sed si ipse pru-
dentioris consilio indigeat, caute & sine
ullo personæ indicio id requirat; quo-
diam qui peccatum, in pœnitentiali ju-
dicio sibi detectum, revelare præsumse-
rit, non solum a Sacerdotali officio de-
ponatur, sed etiam ad agendum perse-
CC 3 tuam

Sæcul. XIII. tuam pœnitentiam in arctum monachalium detrudatur.
A.C. 1215.

De confec. De præcepto Communionis Paschalis, Regula, a Gratiano & Magistro sententiarum relata, statuebat, ut Laici saltem ter in anno communicarent, nisi magnis criminibus impedirentur, videlicet in Paschate, in Pentecoste, & in Natali Domini nostri. Quæ Regula expromta erat ex quodam fallo Decreto Fabiani Papæ, seu potius ex Concilio Tironensi, regnante Carolo Magno, anno octingentesimo decimo tertio, celebrato.

e. 5. Verum more per tempore & alorem Christianorum introducto, plerique non amplius nisi ad Festa Paschalia Sacram Communionem petebant. Id nobis quidam illius ævi Scriptor, sive Petrus Comestor, sive Petrus Blesensis is sit, testatum facit. Itaque Concilium Lateranense, edito hoc Canone, nihil aliud egit, quam quod se mori, antea in Ecclesia tolerato, accommodaverit. Necessario autem Christiani ad recipiendam

Evcharistiam obligandi erant, ut dissererentur ab Albigensibus & Waldensibus, hoc Sacramentum spernentibus. Illud vero hic notabis Lector, Communionis quidem annuæ, sed non Confessionis tempus esse determinatum. Idem Petrus Comestor, peccatorum confessionem

Sous le nom de Pie. de Blois serm. 16. edit. Busec 1600. freq. com. p. 465.

sionem ineunte Quadragesima peragen- Sæcul. XIII.
dam fuisse, literis tradidit (*).

A. C. 1215.

Concilium præterea præcipit, ut in c. 20.
omnibus Ecclesiis sacrum Chrisma & Statuimus I.
Eucharistia in arcula clausa, cujus cla- de custod.
Eucha.

Cc 4 vem

(*) Ad hoc Concilium Caveus, Scriptor Anglus, præter alia dicit: *Innocentius anno millesimo ducentesimo decimo quinto celebavit Generale Concilium Lateranense, in quo monstrum Transubstantiationis figuratum inter Fidei Articulos reposuit, & Principes quoscumque Christianos Hæresi vitiatos, vel Ecclesiæ Romanae immorigeros dignitate sua deponendos esse decrevit.* Sed utrumque Caveus perperam affirmat. Nam de Eucharistiæ Sacramento nihil aliud statuitur, quam Christianis, gravi peccato non impeditis, circa tempus Paschale singulis annis ad Sacram Communionem accedendum esse. Nec opus fuit, tunc primum Transubstantiationem & realem Christi præsentiam articulis Fidei inferere, utpote Doctrinam ex Sacra Scriptura probatam & primitivæ Ecclesiæ fide stabilitam. Verba autem: *Monstrum Transubstantiationis figuratum, sunt hominis Calvinistæ, Charitatem Christi & Omnipotenciam Dei in Mysterio Eucharistiæ secundum angustos cerebelli proprii limites metientis.*

Illud quoque falsum, quod dicat Innocentium Papam Principes quoscumque Christianos Hæreticos vel Ecclesiæ Romanae immorigeros Digni-

Sæcul. XIII. vñm solus Presbyter teneat, custodiatus,
A.C. 1215. ne iis aliquis ad maleficia abuti possit.
 Medicis etiam præcipitur, nisi ab ingressu Ecclesiæ excludi velint, ut, antequam
e. 22. Cum
infirmit. 13.
de pœn. remedium contra morbum corporis adhibeant, & grotantes moneant, Sacerdotem Confessarium vocandum esse.

§. LIII.

Matrimonium.

Cum Concilium perpendisset, multo nasci incommoda ex angustia limitum, quos Ecclesia Christianis tum consanguineis tum affinibus, matrimonium inituris, posuisset, utrumque impedimentum restrinxit. Consanguinitas usque ad septimum gradum extendebar, statuitque Concilium, ut ultra quantum non amplius esset matrimonii impedimentum. Tria genera propinquitatis seu affinitatis, eosdem gradus complectentia, matrimonio obstabant; & primum genus impedimenti erat inter maritum, & propinquos uxoris eius ac

Dignitate sua deponendas esse decreverit, quia solummodo de Comite Tolosano & Comite Foxiensi sermo est, de quibus Decretis prædenter norat Fleurius, non solius Papæ iussa sed accidente Regum Principumque secularium consensu edita fuisse,